

Arrest

nr. 218 077 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 16 juli 2018 tien maanden oud en wordt vergezeld door uw voogd/moeder H.M.M. (O.V.X - CG X) en uw voogd/ vader D.S.B. (O.V.X - CG X).

Beiden dienden op 17 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Beiden verklaarden van Eritrese nationaliteit te zijn en als kind naar Sudan te zijn verhuisd.

Omwille van moeilijke levensomstandigheden als Eritreeërs in Sudan en een vrees om terug naar Eritrea gestuurd te worden verlieten ze het land en reisden naar Europa. Op 22 augustus 2017 nam het

Commissariaat-generaal voor beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers voor beiden geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden nationaliteit en verblijf in Sudan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest van 18 mei 2018. Op 5 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag volledig gebaseerd op de verklaringen die uw voogd/moeder H.M.M. en uw voogd/vader D.S.B. tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming lieten optekenen. U verklaarde er de Eritrese nationaliteit te bezitten (zie inschrijvingsblad DVZ d.d. 05/06/2018) en geboren te zijn op 24 september 2017 in Brasschaat (België). U vreest in een geval van een terugkeer naar uw land van nationaliteit een besnijdenis te ondergaan. U werd op 16 juli 2018 samen met uw beide ouders uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor een persoonlijk onderhoud. Gelet uw jonge leeftijd werden uw beide ouders uitgebreid gehoord over de motieven waarom u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. U verklaart als Eritrese behorende tot de Tigrinya bevolkingsgroep te vrezen besneden te worden zoals de traditie dat vereist. U bent van mening dat deze besnijdenis door uw familieleden zal worden uitgevoerd. Voorts stellen uw ouders dat u –indien u niet zou besneden worden- verstoten zou worden uit de Eritrese maatschappij en u alsnog onder druk gaat willen en moeten besneden worden. Uw ouders sluiten dan ook niet uit dat ze u zelf gaan laten besnijden om u in de toekomst ellende te besparen. Ook stelt u niet in Sudan te kunnen wonen omdat u uit een christelijke familie komt en u onder druk zal staan om u te bekeren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw geboortecertificaat (d.d. 26/09/2017); attest afspraken m.b.t. het vaststellen van een eventuele genitale mutilatie op uw naam en twee op naam van uw moeder, H.M.M. (twee op d.d. 11/07/2018 en één d.d. 06/07/2018); medische verslagen voor uw moeder H.M.M. m.b.t. een medische ingreep (d.d. 10/01/2018 en d.d. 12/07/2018); een originele Eritrese identiteitskaart op naam van A.M.K.; een verslag van de psychologe voor uw moeder H.M.M. (d.d. 14/07/2018); een medisch verslag op naam van uw moeder H.M.M. waarin staat vermeld dat ze niet is besneden en een medisch verslag op uw naam waarin staat dat u niet bent besneden (beide attesten d.d. 31/07/2018).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw geboortecertificaat blijkt immers dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 16 juli 2018 tien maanden oud bent en niet in staat bent om persoonlijk verklaringen af te leggen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werden uw voogd/moeder H.M.M. (O.V.X - CG X) en uw voogd/vader D.S.B. (O.V X - CG X) samen met u uitgenodigd op het Commissariaat-generaal en werden ze achtereenvolgens uitgebreid gehoord ten einde in uw naam alle redenen uiteen te zetten aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden benadrukt dat in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders, H.M.M. en D.S.B., op 22 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beider Eritrese nationaliteit en hun bewering ooit in Sudan te hebben verbleven. Daar uw ouders toen niet de waarheid vertelden over hun werkelijke nationaliteit, herkomst en verblijfplaats(en) voor hun komst naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over waar ze voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen ze hun werkelijk(e) land/streek van herkomst verlaten hebben. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van hun asielrelaas raakt, te verzwijgen maakten ze bijgevolg niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonden ze aan dat ze bij een terugkeer naar hun werkelijke land/streek van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Deze beslissing en beoordeling werd voor beiden door de RVV (d.d.18/05/2018) bevestigd. Aangezien er aan de Eritrese nationaliteit en herkomst van uw beider ouders geen enkel geloof kan worden gehecht, kan ook uw beweerde Eritrese nationaliteit, zoals die door uw ouders werd opgegeven wanneer zij in uw hoofde een verzoek tot internationale bescherming indienden, worden betwist. Bijgevolg wordt ook de inschatting van uw werkelijke nood aan internationale bescherming bemoeilijkt.

Wat betreft uw vrees slachtoffer te zullen worden van FGM (Female Genital Mutilation) kan het volgende worden opgemerkt. Uw ouders stellen (in België) te hebben begrepen dat FGM schadelijk en verboden is (notities persoonlijk onderhoud –verder “notities” CGVS, p.8,10,15,26,27) en voegen eraan toe dat ze

u voor uw eigen goed en omwille van de Eritrese traditie/cultuur- willen laten besnijden bij een eventuele terugkeer naar Eritrea, om in de toekomst niet te worden verstoten door de Eritrese maatschappij (notities CGVS, p.10,17,25). Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verwijzingen van uw ouders naar de druk van de Eritrese traditie/cultuur en de Eritrese maatschappij om u bij een eventuele terugkeer naar Eritrea te laten besnijden niet in overweging kunnen worden genomen, omdat uit het voorgaande blijkt dat de Eritrese nationaliteit van uw ouders - en bijgevolg ook uw beweerde Eritrese nationaliteit - niet geloofwaardig werden geacht. Daarnaast blijkt uit de verklaringen en het neergelegde medische attest van uw moeder H.M.M. (zie document in het administratieve dossier) dat zij zelf niet besneden is, hetgeen vragen oproept bij de suggestie van uw ouders dat onbesneden vrouwen worden verstoten door de Eritrese maatschappij (notities CGVS, p. 10,17,25). Gevraagd hoe het komt dat zij niet besneden is, legde uw moeder uit dat haar moeder had besloten haar (omwille van gezondheidsredenen) niet te laten besnijden (notities CGVS, p.8,9,10). Hoewel uw moeder, bijgetreden door uw vader (notities CGVS, p.25,26), opperde dat onbesneden vrouwen in de Eritrese maatschappij niet worden getolereerd/aanvaard – verwijzend naar de mishandelingen die ze zou hebben ondergaan vanwege haar partner, uw vader D.S.B. omdat ze niet besneden was (notities CGVS, p.9), blijkt dat uw moeder na haar huwelijk evenmin (onder druk/dwang) werd besneden (notities CGVS, p.17). Tot op het heden is ze overigens nog steeds samen met haar partner, uw vader D.S.B.. Mede door de stelling van uw ouders dat ze zich bewust zijn van de risico's die de praktijk van FGM inhoudt en de vaststelling dat uw moeder geen FGM onderging, is het dan ook totaal onaannemelijk dat u het risico zal lopen om besneden te worden. Tot slot dient bijkomend te worden vastgesteld dat er met de personen naar wie uw moeder uitdrukkelijk verwijst als zijnde diegenen die u zouden kunnen laten besnijden, meer bepaald uw grootmoeder (moeder van uw moeder) en een halfzus van uw moeder, geen (recente) contacten meer zijn. Uw vader merkte overigens op dat uw grootmoeder (moeder van uw moeder) is overleden en hij geen enkel contact heeft met zijn zus (notities CGVS, p.5,6,16,17,21,22,23).

De loutere herhaling van uw ouders, H.M.M. en D.S.B., dat ze de Eritrese nationaliteit bezitten en in Sudan hebben gewoond waar ze als christenen een moeilijk leven leidden, biedt geen zekerheid noch is dit een bewijs van hun nationaliteit en verblijfplaatsen (notities CGVS, p.7,23). Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van hun asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakten ze bijgevolg niet aannemelijk dat ze, ook voor u, gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonden ze aan dat zij en u bij een terugkeer naar jullie werkelijke land/streek van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. De door uw moeder neergelegde Eritrese identiteitskaart die zou toebehoren aan haar moeder, uw grootmoeder A.M.K., waarmee ze wil aantonen dat ze over de Eritrese nationaliteit beschikt en in Sudan woonde (notities CGVS, p.14 en zie document in het administratieve dossier), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten dienen immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen bij uw ouders geenszins het geval is.

De overige door u neergelegde documenten kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Het geboortecertificaat op uw naam, afgeleverd door het gemeentebestuur van Brasschaat bevat enkel uw persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De brieven aangaande een afspraak bij een arts om te kunnen vaststellen dat noch u noch uw moeder besneden zijn, bevestigen enkel dat u beiden zal worden onderzocht, niets meer niets minder. Evenmin staat ter discussie dat u niet besneden bent, gerapporteerd door uw arts, dr. Caluwaerts, in het medisch attest op uw naam d.d.31 juli 2018. Dit document toont echter evenmin aan voor wie precies u een vrees voor vervolging zou koesteren noch ten opzichte van welk land uw vrees voor besnijdenis dient te worden beschouwd aangezien uw Eritrese nationaliteit betwist wordt. Wat betreft de inhoud van de medische attesten over de gezondheid van uw moeder dient te worden opgemerkt dat deze op u persoonlijk geen enkele betrekking hebben.

De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielaanvraagster eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook uw voogd/moeder H.M.M. en uw voogd/vader D.S.B. voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld in het kader van hun asielprocedure. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Immers indien de verklaringen

over uw voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Het feit dat uw ouders jullie verklaringen in het Tigrinya hebben afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat de Tigrinya taal niet exclusief in Eritrea zelf wordt gesproken maar eveneens in Ethiopië (zie informatie in administratief dossier), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Eritrese nationaliteit bezit, noch banden zou hebben met Sudan. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 oktober 2018 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming "moet plaatsvinden op individuele basis".

Verzoekster wijst erop dat haar ouders "een bijkomend document hebben neergelegd om de staven dat hun nationaliteit werkelijk toebehoort aan Eritrea", zijnde een Eritrese identiteitskaart van verzoeksters grootmoeder (de moeder van haar moeder). Waar de commissaris-generaal stelt dat documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, klaagt verzoekster aan dat het zo onmogelijk wordt "om aan te tonen dat de ouders van de minderjarige de nationaliteit van Eritrea bezitten, ook al brengen zij documenten bij om hun relaas te staven". Zij stelt vast dat in de bestreden beslissing niet concreet wordt ingegaan op de voorgelegde identiteitskaart en dat deze kaart evenmin beticht wordt van valsheid, "waardoor moet worden aangenomen dat de identiteitskaart authentiek is en derhalve een belangrijk bewijselement vormt van het asielrelaas van de verzoekende partij".

Zij merkt op dat het persoonlijk onderhoud werd afgelegd in het Tigrinya, "een Semitische taal die wordt gesproken door zo'n 6,7 miljoen mensen in vooral Eritrea en de Ethiopische regio Tigray (in het noorden van Ethiopië, tegen de grens met Eritrea en Sudan)". Dit element bewijst volgens verzoekster "niet enkel dat het relaas van de ouders van de minderjarige hierdoor wordt bewezen, maar vormt minstens een duidelijke indicatie over de regio waarvan de ouders van de minderjarige afkomstig zijn".

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal, omwille van diens onderzoeksplicht, minstens had moeten "onderzoeken wat het gevaar is dat [verzoekster] het slachtoffer zou worden van FGM", gezien uit informatie van UNICEF blijkt dat "ook in de Ethiopische regio Tigray er een groot probleem bestaat rond de vrouwelijke besnijdenis" en dat "het probleem van vrouwelijke besnijdenissen nog groter [is] in Sudan".

Volgens verzoekster is het niet *“omdat de moeder van de minderjarige hieraan kon ontkomen, dat ook [verzoekster] hieraan kan ontsnappen”*. Zij voert aan dat dit risico *“meer algemeen ingeschat [dient] te worden en niet enkel op basis van de situatie van de moeder van de minderjarige”*.

Zij benadrukt dat haar vader in België heeft ingezien dat FGM schadelijk is *“door veelvuldige voorlichting over een vrouwelijke besnijdenis”*, en dat hij derhalve betreurt dat hij zijn vrouw ervoor heeft aangepakt. Zij verduidelijkt evenwel dat deze inkeer *“geen algemeen gegeven”* is en dat de praktijk van FGM wereldwijd verspreid blijft in Eritrea, Ethiopië en Soedan.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster *“Ethiopia: statistical profile on female genital mutilation/cutting”* van december 2013 en *“Sudan: statistical profile on female genital mutilation/cutting”* van augustus 2016.

Ter terechtzitting legt verzoekster *“attest indiening nieuwe asielaanvraag door de vader - 26quienquies + door de moeder”* neer.

2.3. Over de procedure

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster een begeleide minderjarige is. Verzoeksters ouders hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend in haar naam.

Artikel 14, § 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt:

“Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag”.

Verzoekster is geboren op 24 september 2017 te Brasschaat. Gelet dat verzoekster bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming pas 9 maanden oud was en bij het gehoor pas 10 maanden oud. Verzoekster is uiteraard niet in staat eigen verklaringen af te leggen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal en werden verzoeksters voogd/moeder H.M.M. (O.V.X - CG X) en voogd/vader D.S.B. (O.V.X - CG X) samen met haar uitgenodigd op het Commissariaat-generaal en ze achtereenvolgens uitgebreid werden gehoord ten einde in verzoeksters naam alle redenen uiteen te zetten aangaande haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden alsook dat er werd op toegezien dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoeksters ouders hebben in haar naam verklaringen afgelegd bijgestaan door een tolk van hun keuze en hun raadsman.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

2.4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoekster stelt te vrezen dat zij besneden zou worden indien zij naar Eritrea zou moeten gaan.

2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat, in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming in hoofde van haar moeder en van haar vader, reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun Eritrese nationaliteit en hun verblijf in Soedan (RvV 18 mei 2018, nr. X en nr. X).

3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van huidig beroep, de nationaliteit van verzoeksters ouders opnieuw te beoordelen of opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot de verzoeken van verzoeksters ouders werden beoordeeld. Gelet dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, dienen ze als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de verzoeken van haar ouders zijn afgelegd.

3.1.1. Verzoekster brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van de Eritrese nationaliteit van haar ouders.

3.1.2. De voorgelegde Eritrese identiteitskaart op naam van A.M.K., waarvan verzoeksters moeder beweert dat deze verzoeksters grootmoeder betreft (notities, p. 14), werd uitgereikt op 12 september 2002 te Khartoem en vermeldt een verblijfplaats in Mai Goma, Khartoem. Volgens het verzoekschrift moet worden aangenomen *“dat de identiteitskaart authentiek is en derhalve een belangrijk bewijselement vormt van het asielrelaas van de verzoekende partij”*. De Raad merkt op dat de beoordeling van documenten niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, maar deel uitmaakt van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangeklaagd dat het onmogelijk wordt *“om aan te tonen dat de ouders van de minderjarige de nationaliteit van Eritrea bezitten, ook al brengen zij documenten bij om hun relaas te staven”*, benadrukt de Raad dat het niet volstaat louter documenten neer te leggen maar dat het nut ervan moet worden aangetoond en er moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dit is *in casu* niet het geval.

Nog daargelaten dat uit dit document niet kan blijken dat A.M.K. werkelijk verzoeksters grootmoeder is, laat staan dat een dergelijk document de nationaliteit en het verblijf van verzoeksters moeder zou aantonen, kan uit de vertaling van het stuk blijken dat het niet afkomstig is van de Eritrese ambassade te Khartoem maar van de *“Tijdelijke Staat Eritrea EPLF”*. Een dergelijke staat bestaat niet, noch wordt aangetoond dat een dergelijke ‘tijdelijke natie’ bestond in 2002 bij de uitgifte van het neergelegde document. Dit volstaat om aan deze identiteitskaart geen bewijswaarde toe te kennen.

Hoe dan ook, indien verzoekster volhoudt dat haar grootmoeder geregistreerd staat of stond bij de Eritrese ambassade dan moet ze over een paspoort beschikken, het gebruikelijke identiteitsdocument waarmee landen met hun ambassades hun burgers in het buitenland identificeren en waarmee ze kunnen reizen of terugreizen naar hun land van herkomst.

Verzoeksters ouders lichten ook niet toe waarom A.M.K. op 12 september 2002 een Eritrees document verkreeg, waarop haar verblijfplaats in Soedan werd genoteerd, terwijl haar dochter (verzoeksters moeder) beweerde zelf nooit over enig dergelijk document te hebben beschikt, noch een stuk dat haar Eritrese afkomst kan aantonen, noch een stuk dat haar (quasi-levenslang) verblijf in Soedan vermeldt.

Dit klemt te meer nu verzoeksters moeder huwde en reisde en dus wel degelijk nood had aan geldige documenten. Dat A.M.K. in 2002 aldus wel voor zichzelf zulke identiteitsdocumenten aanvraag en verkreeg bij de ambassade maar haar dochter (verzoeksters moeder) jarenlang in de illegaliteit liet leven en werken, is niet aannemelijk. Ten slotte verduidelijkt verzoeksters moeder niet waarom zij deze kaart niet eerder heeft neergelegd, bijvoorbeeld ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming (ingediend op 17 februari 2017) of zelfs nog toen haar beroep werd behandeld bij de Raad.

3.1.3. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat het persoonlijk onderhoud werd afgelegd in het Tigrinya, *“een Semitische taal die wordt gesproken door zo'n 6,7 miljoen mensen in vooral Eritrea en de Ethiopische regio Tigray (in het noorden van Ethiopië, tegen de grens met Eritrea en Sudan)”*, wat volgens verzoekster bewijst *“dat het relaas van de ouders van de minderjarige hierdoor wordt bewezen”* en een indicatie vormt *“over de regio waarvan de ouders van de minderjarige afkomstig zijn”*. De Raad wijst erop dat de loutere kennis van de Tigrinya-taal onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoeksters ouders (en verzoekster) van Eritrese nationaliteit en afkomst zouden zijn. De taal is immers slechts een aspect dat een herkomst kan aantonen. Bovendien wordt de Tigrinya-taal niet exclusief in Eritrea gesproken maar zoals ook ter terechtzitting blijkt, tevens, en nog in grotere mate, in Ethiopië. Evenmin zegt het spreken van het Tigrinya iets over de verblijfplaatsen, de (andere intussen verkregen) nationaliteit(en) en de hieruit voortvloeiende mogelijkheid tot bescherming. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder werd opgemerkt *“dat verzoekster tijdens het gehoor inderdaad meermaals bepaalde Tigrinyawoorden (zoals “gevolg”, “rivier” en “brug”; gehoor, p. 13, 15-16) niet verstond, wat haar beweerde Eritrese afkomst verder ondermijnt en wat hoe dan ook de commissaris-generaal niet verweten kan worden. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster verklaarde Arabisch en Tigrinya te spreken en dat zij een tolk Tigrinya verzocht om haar bij te staan tijdens het onderzoek van haar asielprocedure (bijlage 26). Bovendien werd tijdens het gehoor meermaals opgemerkt dat haar Tigrinya gebrekkig was, maar wenste verzoekster verder te gaan in deze taal en stelde zij de tolk Tigrinya goed te begrijpen (gehoor, p. 10, 14-15, 18). Verzoekster heeft aldus getracht haar beweerde nationaliteit aan te tonen via haar taal, doch ze faalde manifest.”*

3.1.4. Wat betreft verzoeksters vader heeft de Raad reeds geoordeeld (zie RvV arrest nr. 203 997 van 18 mei 2018): *“ Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat (i) hij niet eenduidig kan aangeven of zijn etnie en stam “Tigre” dan wel “Tigrinya” is (gehoor, p. 3-4); (ii) zijn moeder en zus uit eigen ervaring zouden hebben geweten dat Adi Merho in de zoba Debub ligt, met name vóór hun vertrek in 1994, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Eritrea pas in 1996 administratief werd opgedeeld in zoba's, waaronder Debub; (iii) verzoeker geheel onwetend is over hoe zijn vader is overleden en bij welke (vrijheids)groepering/beweging hij was (gehoor, p. 6); (iv) hij enerzijds stelde dat hij de reden voor hun vertrek uit Eritrea niet kende (gehoor, p. 6), doch anderzijds beweerde dat hun moeder hen mee naar Soedan nam zodat ze niet naar Sawa moesten gaan, hoewel voornoemde informatie aangeeft dat Sawa pas in 2003 verplicht werd en de algemene dienstplicht pas in 1995 ingevoerd werd.”* en *“Ook aan verzoekers langdurig verblijf als Eritreër in Soedan wordt geen geloof gehecht, gezien (i) zijn verklaringen over hoe hij als 8-jarig jongetje met zijn 10-jarige zus van Port Soedan naar Khartoem emigreerde geheel onaannemelijk zijn (gehoor, p. 12-13); (ii) hij geen rivier die door Khartoem stroomt kon noemen (gehoor, p. 12), terwijl zowel de Blauwe als de Witte Nijl er stromen; (iii) hij de naam Tuti- of Toty-eiland niet eens herkende (gehoor, p. 12); (iv) hij geen enkele brug in Khartoem kan noemen en het Tigrinya-woord voor “brug” niet leek te kennen (gehoor, p. 21); (v) zijn foutieve verklaringen over de gebruikte muntstukken en biljetten in Soedan, ondanks zijn werk als ober (gehoor, p. 14, 19-20); (vi) zijn onwetendheid over de aanval van de rebellen van “Justice and Equality Movement” op 10 mei 2018 in Khartoem (gehoor, p. 16), over de ingevoerde avondklok (gehoor, p. 18) en over de studentenprotesten in december 2011 in Khartoem, de studentenprotesten in juni-juli 2012 in Khartoem en de hevige massaprotesten in september 2013 in Khartoem die een week aanhielden, waarbij scholen, winkels en markten werden gesloten, het openbaar vervoer werd opgeschort en het internet werd afgesloten (gehoor, p. 16-18)”*.

3.1.5. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de Eritrese nationaliteit van haar ouders, wordt er logischerwijze evenmin geloof gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit, die zij via haar ouders zou hebben verkregen.

3.1.6. De stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal, omwille van diens onderzoeksplicht, minstens had moeten *“onderzoeken wat het gevaar is dat [verzoekster] het slachtoffer zou worden van FGM”*, gezien uit informatie van UNICEF blijkt dat *“ook in de Ethiopische regio Tigray er een groot probleem bestaat rond de vrouwelijke besnijdenis”* en dat *“het probleem van vrouwelijke besnijdenissen*

nog groter [is] in Sudan”, gaat eraan voorbij dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Geenszins is geloofwaardig dat verzoekster een risico op besnijdenis zou lopen in Eritrea gezien geen herkomst uit of band met dit land wordt aangetoond, noch kan per hypothese worden vastgesteld welke bescherming zij kan genieten in het land waar zij werkelijk vandaan komt, wanneer omwille van een gebrek aan medewerking verzoekster verhindert dat het land van oorsprong bekend wordt. Evenmin dient door de commissaris-generaal of de Raad gespeculeerd te worden over het risico dat zij loopt en de bescherming die zij zou kunnen genieten in Ethiopië of Soedan (*“Ethiopia: statistical profile on female genital mutilation/cutting”* van december 2013 en *“Sudan: statistical profile on female genital mutilation/cutting”* van augustus 2016), landen waarvan zij stelt de nationaliteit niet te bezitten. Wat Soedan betreft, merkt de Raad nog op dat er geen geloof wordt gehecht aan het jarenlang verblijf van haar ouders in Soedan. Noch kan worden ingezien waarom verzoeksters nood aan bescherming zou moeten onderzocht worden ten opzichte van willekeurige derde landen. Verzoekster is bezwaarlijk ernstig.

3.1.7. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeksters moeder zelf niet werd besneden (zoals ook blijkt uit de neergelegde attesten), wat er reeds op wijst dat haar familie niet dermate traditioneel is wat FGM betreft. Enerzijds vertelde de moeder en de vader immers dat zij niet besneden werd omwille van gezondheidsredenen (notities, p. 13, 28), anderzijds stelde de moeder dat medische redenen geen reden zijn om meisjes niet te besnijden én dat zij eigenlijk niet weet waarom haar moeder haar niet liet besnijden (notities, p. 13). Ook de beweringen van verzoeksters moeder dat zij haar hele leven gemarginaliseerd, vermeden en uitgescholden werd door de gemeenschap (*“Een meisje dat niet besneden is, is een belediging, ze wordt gemarginaliseerd. [...] Het is beledigend een dochter te hebben die niet besneden is. Omdat ik niet besneden ben heb ik veel geleden. Ik wil niet dat mijn dochter meemaakt wat ik meemaakte. Ik wil niet mijn dat dochter beschaamd wordt voor de mensen. [...] Zelfs mijn zus meed me daarvoor. [...] Ze gaan haar niet gerust laten. [...] Zijn zus laat dochter niet gerust, want ze schold me uit omdat ik niet besneden was. [...] Ik ben gemarginaliseerd omdat ik niet besneden ben.”*; notities, p. 16-18) omdat mensen wisten dat zij niet besneden was (notities, p. 9) en de verklaringen van verzoeksters vader dat niet-besneden zijn enorm problematisch is in de Eritrese cultuur (*“Het is de traditie, als ze niet besneden wordt zullen mensen haar mijden en kan ze geen contacten met mensen hebben, ze zullen haar beledigen en ze kan zelfmoord plegen. [...] Maar als ze dat niet had verteld zou ik haar hebben achtergelaten, niemand zou haar nog trouwen en als ze dat zo is, dan zou ze zich alsnog laten besnijden. [...] Want ze scheldt mensen uit, ze had mijn vrouw uitgescholden. In Eritrea kan je zelfs niemand verloven die niet besneden is.”*; notities, p. 25, 28), staan haaks op de stelling dat verzoeksters vader niet eens wist dat zijn vrouw niet besneden was tot een jaar nadat ze gehuwd waren (notities, p. 10-11). Indien de moeder levenslang dermate uitgesloten en geschimpt werd omdat zij niet besneden was en het volgens de vader niet te veroorloven is dat een vrouw niet besneden is, en ze om deze redenen zelfs overwogen hun dochter (verzoekster) te laten besnijden (notities, p. 10, 17, 25-26), is het immers ondenkbaar dat de man met wie zij huwde hier niet van op de hoogte was of werd gesteld. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat het feit dat verzoeksters moeder niet besneden was, niet in de aandacht stond van verzoeksters moeders schoonfamilie en geen punt was bij het huwelijk.

3.1.8. Tevens wordt nog opgemerkt dat verzoeksters ouders aanhalen dat bepaalde familieleden verzoekster zouden willen (laten) besnijden, maar uit hun verklaringen blijkt dat de ouders geen contact meer hebben met deze familieleden en/of dat ze overleden zijn (notities, p. 5-6, 16-17, 21-23).

3.1.9. Indien verzoeksters ouders alsnog blijven vasthouden aan de bewering dat ze zich niet kunnen verzetten tegen de tradities en zelfs dat ze verzoekster *“voor haar eigen goed”* zouden laten besnijden bij een terugkeer naar Eritrea, zodat zij niet zou worden verstoten door de Eritrese samenleving (*“Ik denk er zelf aan dochter te besnijden, want ik heb veel geleden, mijn man heeft veel dingen met me gedaan. [...] Ja ik zal dat doen, en als ik neen zeg is het toch een must. [...] Als we terugkeren naar de gemeenschap, aangezien het beledigend is, ik zelf ga ervoor om dochter te besnijden. Ik weet dat het een slecht is maar probleem is de gemeenschap die verstaan dat niet. [...] Aangezien het traditie is, zelfs ik, ik ken de problemen, ik wil niet dat ze gemarginaliseerd wordt, zal ik haar laten besnijden. [...]*

Het is de traditie, als ze niet besneden wordt zullen mensen haar mijden en kan ze geen contacten met mensen hebben, ze zullen haar beledigen en ze kan zelfmoord plegen. Ipv zelfmoord te plegen is het beter haar te laten besnijden. Ik vraag u bescherming voor haar. [...] Ik leerde dat het slecht is, maar als we terugkeren moet ze besneden worden, ze moet dat ondergaan. [...] Stel ik bescherm haar als ze

opgroeit zal ze me haten omdat ik het niet liet doen.”: notities, p. 10, 17, 25-26), dan kan de Raad enkel vaststellen dat in het belang van het kind dringende maatregelen tegen de ouders worden genomen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van verzoekster. Immers de redenen waarom verzoekster zou worden besneden zijn van culturele aard en dus niet geografisch verbonden en evenmin beperkt tot de grenzen van het beweerde land van herkomst. Zoals ook ter terechtzitting werd gesteld, en niet wordt betwist, is de houding van de ouders van de dochter een determinerende factor bij de besnijdenis en bij de vrijwaring van de fysieke integriteit van verzoekster. De Raad is niet bevoegd om dergelijke beschermingsmaatregelen te nemen dat de gewone rechtbanken toekomt.

3.1.10. De medische verslagen van 10 januari 2018 en 12 juli 2018 betreffen de heupproblemen en orthopedische operatie van verzoeksters moeder, maar heeft geen betrekking op het verzoek in hoofde van verzoekster, dat werd ingediend omdat zij vreest besneden te worden indien zij naar Eritrea zou moeten gaan.

3.1.11. Het psychologisch verslag van 14 juli 2018 over verzoeksters moeder, waarin gesteld wordt dat zij *“duidelijke kenmerken [vertoont] van een klinische depressie en een post-traumatische stress stoornis”*. Het attest stelt dat verzoeksters moeder *“in situaties van stress een onvoldoende coherent verhaal weergeeft”* en *“stevige geheugen- en concentratieproblemen ervaart”*, wat *“gevolgen [kan] hebben voor interviews betreffende haar asielaanvraag”*. De Raad merkt op dat in het verzoekschrift niet werd verduidelijkt welke verklaringen van de moeder niet coherent waren omwille van haar psychologische problemen, noch welke negatieve invloed dit zou gehad hebben op de beoordeling van het verzoek. Hoe dan ook werd zowel verzoeksters moeder als haar vader gehoord en kreeg ook deze laatste de gelegenheid alle asielmotieven in hoofde van zijn dochter (verzoekster) uiteen te zetten, wat hij ook deed (notities, p. 19-29).

3.1.12. Dat verzoeksters ouders een nieuw verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, zoals moet blijken uit het ter terechtzitting neergelegde *“attest indiening nieuwe asielaanvraag door de vader - 26quienquies + door de moeder”*, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen in het kader van verzoeksters huidige, eerste, verzoek.

3.1.13. De overige door verzoekster voorgelegde stukken - haar geboortecertificaat van 26 september 2017, het attest over afspraken voor het vaststellen van een eventuele genitale mutilatie van verzoekster en haar moeder, de medisch verslagen van 31 juli 2018 dat verzoekster en haar moeder niet besneden zijn - bevatten geen gegevens die als dusdanig betwijfeld worden en doen derhalve geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

3.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.2.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea.

3.2.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonbaar, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

3.2.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat

verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

3.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK